

tionen er i den nyeste Tid bleven af en anden Karakter end tidligere. Tidligere skete Inspektionen, i overmaade mange Tilfælde i alt Fald, saaledes, at Sparekasseinspektøren tog ud til en eller anden Sparekasse, satte sig lidt ind i vedkommende Sparekasses Bogholderi, saa lidt paa dens almindelige Regnskab og deslige, men derimod ikke foretog noget Eftersyn af Aktiverne. I den sidste Tid er ethvert eller saa godt som ethvert Eftersyn forbundet med et Eftersyn af Aktiverne, og dette forøger i høj Grad det Arbejde, der er at anvende ved disse Undersøgelser. Der er da ikke Tvivl om, at hvis denne Inspektion virkelig skal betyde noget, saa maa der flere Arbejdskræfter til Raadighed, og det synes mig, at det er et stort Ansvar, vi paatage os, hvis vi blot i nogen Tid forhindre, at dette sker. Efter Katastrofen i Bondestandens Sparekasse i September 1908 blev der fra den tidligere Sparekasseinspektør, Bindslev, til Indenrigsministeriet indgivet en Slags Forsvar for den Maade, hvorpaa han havde stillet sig overfor denne Sparekasse, og i dette Forsvar, denne Betænkning, sagde han dette: Allerede i 1901 krævede jeg overfor Ministeriet, at der skulde to Fuldmægtige til, og jeg gjorde opmærksom paa, at naar dette ikke opnaaedes, saa var det umuligt at gennemføre Kontrollen. Og han fremhæver saa, at Følgen af, at han ikke havde disse Fuldmægtige, var, at de store Sparekasser indlod han sig slet ikke paa at inspicere. Det er jo det, der er Stillingen i Øjeblikket. De store Sparekasser blive overhovedet ikke inspicerede. Det har været Tilfældet Tidene igennem, og det er vedblevet saaledes. Jeg har liggende for mig en Fortegnelse over de Sparekasser, der ere inspicerede siden 1903, og naar jeg gennemgaar den, træffer jeg meget sjældent en af de større Sparekasser. De største Sparekasser inspiceres i Virkeligheden for Tiden ikke. Og netop derfor er den Betragtning, som kom frem hos vedkommende Sparekasseinspektør i sin Tid, denne: Hvis jeg pludselig kaster mig over Den sjællandske Bondestands Sparekasse og inspicerer den, er dette en direkte Fornærmelse mod den daværende Justitsminister og mod vedkommende Sparekasse. Det er en af de Grunde, som han fører i Marken

som Forsvar for, at han ikke har grebet ind. Mig forekommer det ikke fyldestgørende, men jeg vil dog nødig staa saaledes, hvis der f. Eks. til Sommer indtræffer en Katastrofe i en eller anden af de større Sparekasser, at Sparekasseinspektøren da skulde kunne komme til Indenrigsministeren og sige: jeg har krævet atter og atter mere Hjælp, jeg kunde ikke overkomme Arbejdet, jeg magtede det ikke, jeg har sagt det i Forvejen, Ansvar et hviler paa dem, som ikke have skaffet de fornødne Kræfter til at øve et virkeligt Tilsyn.

Dette Ansvar tror jeg, vi fra Ministeriets Side have haft Grund til at fri os for ved at forelægge et Lovforslag, som bød Mulighed for i Løbet af kort Tid at skabe forøget Kontrol. Jeg tror, at hvis Rigsdagen ikke skulde vise sig villig til at gennemføre en Udvidelse og Forbedring af dette Eftersyn, bliver det i Virkeligheden et betydeligt Ansvar, som Rigsdagen derved kommer til at paadrage sig, et Ansvar, som vil føles tungt, hvis det skulde vise sig, at det i den nærmeste Fremtid gik galt et eller andet Sted i en af de større Sparekasser.

Nu ville ærede Medlemmer naturligvis kunne sige: men opnaas der meget ved, at man faar disse nye Fuldmægtige eller paa en anden Maade giver Sparekasseinspektoratet nye Kræfter at raade over? Efter mit Skøn maa der svares: at det gør der. Jeg kan ikke se rettere, end at denne Femdobling af den Arbejdsstyrke, der er til Raadighed, giver meget bedre Betingelser for en effektiv Kontrol, et virkeligt Eftersyn, end der hidtil har været. Jeg er overbevist om, at den lokale Revision, som ærede Medlemmer have fremhævet, er Hovedsagen, men jeg er lige saa overbevist om, at hvis vi ikke have et effektivt Eftersyn, blive de Regler, vi i Lovene skrive op om den lokale Revision, til Papirsbestemmelser, som ikke føres ud i Livet. Vi have allerede nu adskillige Regler, og meget vilde have været vundet, om man fra Revisionens Side havde fulgt disse Regler, men det have Revisorerne tidt ikke gjort, meget ofte af den Grund, at de ikke have forstaaet dem, ikke have magtet Opgaven. Jeg anser det for en af de aller vigtigste Opgaver for Sparekasseinspektio-